

Organiseren, staken & winnen.

De Wever en dit beleid doen vallen!

De rechtse retoriek hakt er dagelijks op in en heeft een effect, ook op onze collega's en familie. Werklozen en zieken worden als profiteurs bestempeld, militarisering als de enige optie. Dat hoeft niet zo te zijn. De massale betoging van 14 oktober toonde hoe breed gedragen het verzet tegen het beleid van de rechtse regeringen is.

Het paasakkoord was nog niet verteerd of het zomerakkoord was er al. Elk seizoen lanceert Arizona een nieuwe reeks aanvallen op onze levensstandaard. Als we deze trend niet kunnen keren, zal de lawine alleen maar groter worden, net als de sociale chaos die daarmee gepaard gaat. Velen van ons kunnen het niet meer aan, de onzekerheid en angst zijn groot. Er is een massale strijd nodig om een einde te maken aan dit asociale beleid, om de angst van kant te doen veranderen en om eindelijk nieuwe overwinningen te behalen met de arbeidersklasse in al haar diversiteit.

Moeten er besparingen worden doorgevoerd?

Het regeerakkoord had al een begrotingsinspanning van 23 miljard euro vooropgesteld, waaraan nu nog eens 10 miljard euro wordt toegevoegd tegen 2029. Voor George-Louis Bouchez is zelfs dat niet genoeg: [er moet volgens hem 20 miljard euro extra worden gevonden](#) om "de begroting weer op orde te brengen".

Volgens deze regering moeten we allemaal een inspanning leveren, en de aanvallen komen van alle kanten: de pensioenmalus, afschaffing van toeslagen voor nachtwerk, uitbreiding van de mogelijkheden voor overuren, beperking van de opzegtermijn, moeilijkere toegang tot eindeloopbaanmaatregelen, aanvallen op de werklozen, besparingen in het openbaar vervoer, besparingen in het onderwijs... Dit zijn slechts enkele van de meest recente maatregelen.

Om geld te vinden is de regering bereid om elke vorm van sociale bescherming uit te hollen en de beperkte inspanningen op te geven rond klimaat en milieu, ontwikkelingshulp, anti-discriminatie (bijvoorbeeld UNIA), vrouwen- en LGTBIQ+-rechten. **Volgens hen is er geen alternatief.**

Er is [4.8 miljard euro voorzien voor nieuwe gevechtsvliegtuigen](#) en daarbovenop vraagt Francken nog eens 500 miljoen om drones neer te halen, maar voor hulp aan de bevolking van Gaza of Soedan zijn er geen middelen.

In een nieuw rapport onthult de Nationale Bank van België dat er nog nooit zoveel subsidies aan bedrijven zijn toegekend: [België besteedt jaarlijks 25 miljard](#)

[euro aan subsidies en investeringssteun](#), ofwel 4,1 % van het bbp, bijna het dubbele van het niveau van 2000. En terwijl Arizona nog harder wil besparen, deinzen ze er niet voor terug om in de inkomsten te snijden door de belastingen voor de rijksten te verlagen. Zo heeft de regering in juli in alle discretie gestemd voor vrijstelling van werkgeversbijdragen voor lonen van meer dan 85.000 euro bruto per kwartaal. Dat betekent dat als je meer dan 30.000 euro per maand verdient, je geen belasting hoeft te betalen op het surplus... dat geldt voor ongeveer 1700 superrijken in België!

Terwijl de rijken cadeaus krijgen, moet de arbeidersklasse de broekriem aanhalen: geen plaats in de crèche, geen leerkrachten op school, geen degelijk loon voor wie werkt, geen vervroegd pensioen voor zware beroepen, geen betaalbare rusthuizen...

Er is een alternatief: haal het geld waar het zit: in de zakken van de aandeelhouders en de superrijken!

Lonen onze acties wel?

Na de historische betoging van meer dan 150.000 mensen in Brussel hebben de politici van Arizona hun oren dichtgestopt en de duidelijke oppositie tegen hun sociale afbraakpolitiek genegeerd.

Toch voelde de regering de druk en ontstond er interne onenigheid. De stemming over de begroting werd uitgesteld en de toon van de discussies in de media veranderde na de betoging. De oppositie voelde zich gesterkt en durfde de regering kritischer te benaderen. Ook de vakbonden werden aangemoedigd en kondigden verdere mobilisatie aan..

De betoging had een belangrijk effect op de krachtsverhoudingen in de samenleving tussen onze klasse en de politici die in dienst staan van de superrijken. Maar dat is nog niet genoeg: zolang deze regering aan de macht is, zal zij niets anders voorstellen dan een beleid van sociale afbraak en cadeaus aan de banken en de grote bazen. Ons doel moet duidelijk zijn: we willen geen Arizona-beleid meer, deze regering moet vallen!

Om dit te bereiken, moeten we ons organiseren met een zorgvuldig voorbereid actieplan. Een actieplan kan starten met een informatiecampagne op de werkplekken en personeelsvergaderingen om onze collega's te overtuigen om deel te nemen aan de komende acties en om steeds talrijker te worden. Het moet zich ook richten op een breder publiek om hun sympathie te winnen en hen te overtuigen om met ons mee te betogen.

Wij vechten voor iets beter!

We hebben ook een mobiliserend programma nodig, dat mensen zin geeft om te vechten. We weten al wat we niet willen: de maatregelen van de regering van Arizona. Maar we moeten ook duidelijk maken wat we in plaats daarvan wél willen:

- In plaats van de armsten te laten betalen, **halen we het geld waar het zit**, bijvoorbeeld bij de multinationals of met een vermogensbelasting. Als het kapitaal protesteert, nemen we het in publieke handen. Het zijn de werknemers die welvaart creëren, en die welvaart is van hen en hun gezinnen, net als de democratische controle die daarbij hoort.
- De **pensioenleeftijd als eerste stap terugbrengen naar 65 jaar** en vervolgens verder verlagen. Vervroegd pensioen vanaf 60, eindeloopbaanmaatregelen vanaf 55 jaar. Het minimumpensioen moet leefbaar zijn: 1500 euro per maand is niet genoeg, het moet worden verhoogd tot minstens 2300 euro, de gemiddelde kosten van een bejaardentehuis.
- De **werkweek terugbrengen tot 30 uur** zonder loonverlies en extra personeel aannemen om de

druk op het werk te verminderen. Voor vrije onderhandelingen om de lonen te verhogen. Wanneer de productiviteit stijgt, zijn het niet de aandeelhouders, maar de werkenden en hun sociale kamp die daarvan moeten profiteren.

- Het systeem van openbare diensten moet uitgaan van de behoeften, niet van beperkte budgetten gedictieerd door neoliberale dogma's. In plaats van een systematische uitholling en ontmanteling hebben we juist behoefte aan een **uitbreiding van de openbare diensten** — gezondheidszorg, onderwijs, openbaar vervoer, enz. — met betere arbeidsomstandigheden: voldoende personeel, hogere lonen, werkbare werkdruk.
- Een nationaal publiek plan opstellen om **de klimaatcrisis aan te pakken**, met nuluitstoot tegen 2035, waarbij de industriële productie en de werkgelegenheid behouden blijven.

Als deze eisen in strijd zijn met financiële belangen, dan zijn het niet onze eisen die het probleem vormen. Het kapitalisme moet verdwijnen om plaats te maken voor iets veel democratischer: een socialistische samenleving waarin de economie democratisch wordt gepland in het belang van mens en planeet!

Vrouwen, eerste slachtoffers van antisociaal beleid

De Arizona-maatregelen ondermijnen de financiële onafhankelijkheid van kwetsbaardere groepen nog verder. Vrouwen zijn in grotere getale vertegenwoordigd in essentiële maar onderbetaalde banen, in de zorg, de schoonmaak, de horeca en het onderwijs. Ze vormen de meerderheid onder de onvrijwillige deeltijdwerkers en de laagbetaalden. Zij zijn dan ook de eersten die de antisociale hervormingen, bijvoorbeeld de pensioenmalus, ondervinden.

Volgens het IWEPS is in België bijna een op de drie vrouwen minstens één keer in haar leven slachtoffer geweest van psychologisch, fysiek of seksueel geweld door een intieme partner. Volgens Amnesty is [één op de vijf vrouwen slachtoffer geweest van verkrachting](#). Deze schokkende cijfers tonen aan dat het probleem structureel is en een maatschappelijke aanpak vereist.

In die context bieden de Zorgcentra na Seksueel Geweld (ZSG) multidisciplinaire zorg en veiligheid voor slachtoffers, maar er zijn er te weinig. De Arizona-regering voorziet geen uitbreiding van die centra om aan de reële noden tegemoet te komen. Het gebrek aan middelen is nog erger op vlak van fysieke, psychologische, sociale en juridische begeleiding op langere termijn. Bovendien hebben vrouwen en genderminderheden, om ervoor te kunnen kiezen om een gewelddadige gezinssituatie te verlaten, niet enkel voldoende opvangplaatsen nodig, maar vooral toegang tot degelijke en betaalbare huisvesting. Toch ontbreken die maatregelen in het programma van de Arizona-regering.

De feministische eisen – gelijk loon, bescherming tegen geweld, sterke openbare diensten, recht op gezondheidszorg, herwaardering van zorgwerk – zijn ook de eisen van de hele arbeidersklasse. Veel vrouwen hebben zich gemobiliseerd en georganiseerd voor de demonstratie van 14 oktober. Laten we de feministische eisen blijven uitdragen in het vervolg van de beweging om de regering ten val te brengen!

Lees verder op **Marxisme.be**